

РЕШЕНИЕ

№ 4617

гр. София, 06.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева

Мария Бойкинова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4294** по описа за **2022** година докладвано от съдия Мария Бойкинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [жк], бл. 321 Б, етаж партер Медия, представлявано от управителя М. Л. Д., чрез адв. К. П. - САК срещу Решение от 04.10.2021 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 94-и състав, по н.а.х.д. № 6312/2021 г., което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 22-007380 от 12.04.2021 г., издадено от директора на Дирекция “Инспекция по труда” (ДИТ) [населено място], с което на основание чл.416, ал.5 връзка с чл.414, ал.3 от Кодекса на труда (КТ) на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. за нарушение на чл.62, ал.1, вр. чл.1, ал.2 от КТ.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и съществени процесуални нарушения – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК вр. чл.63в, ал.1 ЗАНН. Касаторът счита, че първоинстанционният съд не е направил задълбочен прочит на жалбата, като е пренебрегнал инвокираните в нея възражения относно законосъобразността на обжалваното наказателно

постановление. Счита, че вмененото нарушение е неподкрепено от събраните при проверката писмени доказателства. Оспорва подхода на проверяващите по установяване на нарушение на трудовото законодателство въз основа на декларация на физическото лице, съставена по бланка с елементите на трудово правоотношение. Твърди, че при проверката не е установен характерът на осъществяваната от св. Г. дейност, а показанията ѝ пред съда оборват наличието на трудов такъв. Поддържа, че не е допуснато твърдяното нарушение на КТ, тъй като е сключен граждански договор за извършване на преподавателски услуги. Моли съда да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и по същество на спора да бъде отменено НП.

Ответникът по касационната жалба – Директор на Дирекция “Инспекция по труда” [населено място], редовно призована, представлява се от юрк. П., която излага становище за неоснователност и недоказаност на жалбата. Моли Решението на СРС да бъде оставено в законна сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна и недоказана, а решението на СРС за правилно и законосъобразно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

С обжалваното решение съдът е потвърдил НП № 22007380 от 12.04.2021 г., издадено от директора на ДИТ [населено място], с което на основание чл.416, ал.5 вр. чл.414, ал.3 от КТ на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. за нарушение на чл.62, ал.1, вр. чл.1, ал.2 КТ.

Въз основа на събраните гласни и писмени доказателства съдът е обосновал правен извод, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, като и че наказаното дружество, в качеството му на работодател, е нарушило нормата на чл.62, ал.1 КТ, като е приело лицето З. П. на работа на длъжност „преподавател по английски” без да оформи правоотношенията с трудов договор в писмена форма.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

На основание чл.220 АПК съдът възприема правилно установената от СРС фактическа обстановка:

[фирма], ЕИК[ЕИК] е юридическо лице регистрирано на територията на Република България, със седалище и адрес на управление: [населено място], [жк], бл. 321 Б, ет. партер Медия, представлявано от управителя М. Л. Д.. Дружеството извършва дейност, като предоставя други образователни услуги, неквалифицирани другаде. За осъществяване на дейността си дружеството стопанисва езиков център „Вихровения“, находящ се в [населено място], [улица], където се провеждат чуждоезикови и професионални курсове.

При проверка на място в езиков център [фирма] в [населено място] на [улица], било заварено лицето Р. П., заемаща длъжност Директор „Център за професионално обучение“. В същото време в центъра били свидетелката З. П., която провеждала часове, и още едно лице, чийто отношения с работодателя отново били уредени с граждански договор. Проверяващите предоставили декларации, които да бъдат

попълнени от лицата работещи по трудово/гражданско правоотношение в центъра. З. П. била в почивка и се намирала в учителската стая, когато П. й дала да попълни декларацията, предоставена ѝ от проверяващите. В декларацията свидетелката П. собственоръчно попълва, че работи във [фирма] на длъжност „преподавател по английски език“ в обекта, находящ се на [улица]. В декларацията посочила, че работното ѝ време е от 09.00 ч. до 13.00 ч., както и, че последното получено възнаграждение от нея е в размер на 740,00лв., получено на 05.03.2021 г. Посочила, че няма сключен трудов договор, а само граждански с [фирма].

По повод допълнително изискани документи, на 30.03.2021 г. бил представени граждански договор, съгласно който възложителят Вихровения“ Е. възлага на изпълнителя З. П. да изнесе 10 учебни часа за периода от 26.01.2021 г. - 31.03.2021 г по програма на възложителя. До приключване на проверката [фирма] не представило сключен с З. П. трудов договор. Дружеството било наказано за това, че като работодател не е уредило отношенията по предоставяне на работната сила на З. Г. П. като трудови по смисъла на чл.62, ал.1, вр. чл.1, ал.2 КТ – със сключен трудов договор в писмена форма, за което бил съставен АУАН № 22-007380/30.03.2021 г. и издадено обжалваното пред СРС НП № 22-007380/12.04.2021 г.

По делото не се спори, че на 08.03.2021 г. в езиковия център на [фирма] лицето З. П., в изпълнение на сключения между нея и дружеството граждански договор, е провеждала часове по английски език. Спорът пред настоящата инстанция се свежда до обстоятелството дали така предоставената работна сила от страна на З. П. по своето естество е в резултат на трудово правоотношение или е в изпълнение на възложената ѝ дейност по договор за изработка. Различието между гражданския и трудовия договор произтича от правната сфера, която регулира отношенията между страните по двете правоотношения. Трудовият договор се сключва между служител и работодател с цел предоставянето от страна на служителя на неговата работна сила за даден вид работа. От своя страна гражданският договор се сключва между възложител и изпълнител, като целта е извършване на точно определена дейност или услуга, конкретизирана най-малко по качество, вид и размер, а също и за постигане на определен резултат, като този резултат, макар и свързан много често отново с предоставянето на работна сила, предвижда относителна самостоятелност, от страна на изпълнителя на гражданския договор. Преценката дали се касае за трудов или граждански договор се извършва конкретно за всеки отделен случай, като се изхожда от действителната воля на страните. Не се спори, че с граждански договор от 26.01.2021 г. П. е приела да проведе 10 учебни часа за договорения период при [фирма] с възнаграждение 17.50 лева на учебен час, платими след представяне на отчет за присъствените лекторски часове и подписване на приемо-предавателен протокол за приемане на работата. От естеството на възложената на З. П. работа може да се направи извод, че между страните е договорен конкретен резултат по смисъла на чл. 258-269 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД). Това е така, тъй като предметът на възложеното „да изнесе 10 учебни часа“ сочи на използване на работната сила на физическото лице за постигане на определен резултат. Така уговореното в договора между равнопоставени страни не предполага подчиненост и йерархичност, характерна при предоставянето на работната сила по трудов договор. При наличието на договорена конкретна задача – 10 часа по английски език за определен период от време - 2 учебни часа за м. януари, 4 учебни часа за м. февруари и 4 учебни часа за м. март 2021 г. в „договора за изработка“ и при договорено

възнаграждение платимо след предоставяне на отчет за изпълнената работа и протокол за приемане на работата, неправилно въззивният съд не е кредитирал представения граждански договор от 26.01.2021 г. като договор, съответстващ на действителните правоотношения между страните. По изложените по-горе доводи възражението на касатора, че в случая престирането на работната сила е с цел постигане на определен резултат, а именно: провеждането на учебен курс съобразно броя на участващите се курсисти, се явява основателно.

Неправилно и необосновано районният съд не е кредитирал показанията на св. П., в частта им относно мястото на работата и работното време, тъй като същата е служител на [фирма] и респ. показанията ѝ са в подкрепа на защитната теза на наказаното дружество. В показанията си пред районния съд св. П. е потвърдила, че на основание сключен граждански договор има определен брой хорариум часове, разпределени във времето в зависимост от графика съобразен с обучаващите се, като занятията се провеждат в езиковия център на дружеството. Показанията на св. П. кореспондират с написаното в попълнената от нея декларация, досежно сключения граждански договор и мястото на провеждане на часовете по английски език. Както при договора за изработка така и при трудовия договор се престира работна сила за постигане на определен резултат или обичайна дейност, като няма пречка възложителят да определи на изпълнителя място и време за постигане на резултата, с оглед на естеството на изработката, което в случая предполага мястото да е в езиковия център на дружеството, а времето съобразено с обучаващите се, които посещават курса. Ето защо, само по себе си обстоятелството, че в гражданския договор е посочено място и време за провеждане на учебните часове не е достатъчно условие, за да се направи извод, че правоотношението по своя характер е непременно трудово. По вече изложените съображения настоящият съдебен състав счита, че сключеният между страните граждански договор доказва по категоричен начин, че отношенията по предоставяне на работната сила за преподавателска дейност нямат трудов характер.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че обжалваното съдебно решение е неправилно и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде отменено и наказателното постановление отменено.

При този изход на спора и на основание чл.63д ЗАНН, чл.37 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ на касатора следва да се присъдят сторените разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв. Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, Х. Касационен състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение от 4.10.2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 94-и състав по н.а.х.д № 6312/2021 г. и вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТМЕНЯ Наказателно постановление (НП) № 22-007380 от 12.04.2021 г., издадено от директора на Дирекция “Инспекция по труда“

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], сумата от 300 /триста/ лева, представляващи разноски за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
1.....2.

ЧЛЕНОВЕ: